

Italijanski Lazaroni.

Italijanski narod se šteje med vélike narode v Evropi. Njih država, Italija, ki obseza ves apeninski póluotok, spada mej evropske velesile.

Italijani só jako živi in veseli ljudje, posebno ljubijo petje. Njihov jezik je soroden staremu latinskemu jeziku ter je vrlo lepoglasen. Ljudje, kateri dobro poznajo italijanski jezik, hvalijo ga kot najlepoglásnejšega in kadar Italijani pojó, veselje jih je poslušati. A ne samó izvežbanci v petji, nego tudi priprosti delavci, katerih je mnogo videti tudi pri nas, kadar zidajo kako poslopje, zapojó po večkrat kako italijansko pesen tako lepo in miloglasno, da jih radi poslušajo tudi óni, ki niti besedice ne umejo od italijanskega jezika. V tej zadevi so Italijani podobni Srbom in tudi nam Slovencem, ki smo takrat najveselejši in najzadovoljnejši, kadar zapojemo kako narodno pesen.

Nù, kakor ima vsak narod neko število postopačev, ki se bojé dela kakor peklenšček križa, tako imajo tudi Italijani dovolj takih ljudi, ki ne marajo za nobeno delo ter so drugim ljudem za „nebodigatreba“. Razložek je samó ta, da za italijanske postopače zna malo ne ves svet tudi izvan italijanskega kraljestva. Te vrstí ljudje se imenujejo Lazaroni ter jih je največ v južnej Italiji, v nekdanjem glavnem mestu Napolji, ki je še danes največje, najbogatejše in najživahnejše mesto v Italiji. Tu je zemlja takó rodovita, da je ni treba mnogo obdelovati in vender daje kruha na preostajanje. Ker je podnebje zeló ugodno, nimajo v teh krajih skoraj nikoli prave zime. Zato se pa tukaj lahko živi, da človeku ni treba pretežko delati, in to je krivo, da je po teh krajih toliko Lazaronov. Ali kar je, to je; zdaj tudi ti Lazaroni niso več toliki pohajkovalci, kakor so bili nekdam, ko so stali brez vsacega dela po ulicah, morskih obalih, ob hišnih voglih in drugih takih krajih ter čakali na to, da bi kakemu tujeu ponesli njegovo prtljago v stanovanje, ali mu pa prodali kozarec ledene vode, ovočja, ali kako drugo tako malenkost. Bili so zeló nadležni, posebno tujim ljudem. Če je kakega bolj odličnega človeka nanesla pot mimo teh zanikrnikov, ni se jih mogel otresti; tekli so za njim kakor pri nas nadležni cigani, katerih se ne odkrižaš poprej, dokler jim ne daš po kak novčič ali kaj družega v dar. Umeje se, da živeč brez vsacega dela, morali so hoditi umazani in raztrgani, da jih je bilo le grdo videti; obleko so imeli večinoma od samih starih cunj.

Ali kakor sem vže poprej omenil, zdaj tudi ti ljudje niso več taki, kakeršni so bili nekdam. Zdaj so se tudi ti pohajkovalci poprijeli kakega stalnega opravila: nekateri rokodelstva, drugi godbe, ali kaj takega, da si zaslužijo kak krajcar ter jim ni treba prosjačiti in ljudem nadleže delati. Največ se jih vidi z dudlami, diplami in drugim godbenim orodjem okrog hoditi in škripati, da človeka ušesa bolé, kadar mu pride kak Lazaroni pred hišo. Mnogo jih je stopilo v službo pri fijakerjih, mnogo jih prodaje sladko ovočje ali kako drugo šaro, da si s tem zasluži svoj vsakdanji kruh. Vender jih pa še danes lahko vidiš ob gorkih dnevih ležati po morskih obalih, kder se solnčijo in lenobo pasejo.

Italijanski Lazaroni svira.